

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΛΙΨΙΣ

Πῶς κρύβω τὴν ὀλίγη μου χαρὰ,
οἱ φίλοι μου ποτὲ δὲν θὰ μὲ ποῦνε·
τῶν τραγουδιῶν μου τὰ γοργὰ φτερὰ
στὶς συντροφίές μας τὴν σκορποῦνε,
ἀνόθευτη καὶ καθαρή
Ἀλλὰ τὴν θλίψην, ὅπου πλημμυρεῖ
εἰς τῆς καρδιάς μου τὰ βάθη,
καρεῖς, καρεῖς δὲν θὰ τὴν μάθῃ.

Δὲν εἶναι ὁ κόσμος ὅλος ἀπαθής.
Τ' ὁμολογῶ αὐτὸ πρὸς ἔπαινόν του
Μὰ, ἔχει τόσες θλίψεις ὁ καθεὶς,
πὸν μόλις καὶ τὸν ἑαυτὸν του
ἀδειάζει νὰ παρηγορή.
Γι' αὐτὸ τὴν θλίψην, ὅπου πλημμυρεῖ
εἰς τῆς καρδιάς μου τὰ βάθη,
καρεῖς, καρεῖς δὲν θὰ τὴν μάθῃ.

Ἐγνώριζ' ἄλλοτε μία Χριστιανή,
ἀπ' ὅλους μας πλειότερο θλιμμένη.
Ἄν' ἤξευρε τίνος καρδιὰ ποιεῖ,
θὰ ἐπετοῦσε νὰ τοῦ γένη·
παρηγορία γλυκερή.
Αὐτὴ, τὴν θλίψην ὅπου πλημμυρεῖ
εἰς τῆς καρδιάς μου τὰ βάθη,
αὐτὴ, μποροῦσε νὰ τὴν μάθῃ.

Μὰ, μίσειζε σὲ χώρα μακρὰ,
ποῦ εἶδησι δὲν εἰμπορεῖ νὰ θθάσῃ!
Ἄ! τοῦ ἀπέθαν' ἡ καλὴ γρηὰ,
καὶ τοῦ τὴν ἔχουνε σκεπάσει
μέσα στὴν γῆ τὴν παγερή!
Γι' αὐτὸ τὴν θλίψην ὅπου πλημμυρεῖ
εἰς τῆς καρδιάς μου τὰ βάθη,
καρεῖς, καρεῖς δὲν θὰ τὴν μάθῃ!

Ἀπὸ τῆς «ΑΤΘΙΔΑΣ ΑΥΡΑΣ»

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἰδε σελ. 96).

Με νευρικήν ἀνυπομονησίαν, πού μόλις τὴν ἐκρυπτε, ἐπερίμενε τὴν ὥραν πού θὰ εἰμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν νεκρὰν γῆραν. Πρῶγμα περίεργον, θὰ ἔλεγε τις ὅτι προέβλεπεν ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν καὶ ἠθέλησε νὰ δειχθῇ, ἀπαξ ἔτι, τόσον ὥραϊα, ὅσον ἐγνώριζε νὰ γίνεταί. Ὅταν εἰσῆλθεν, ἦτο ὀρθή ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐστίαν· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶχε φροντίση νὰ φανῇ ἐπαγωγὸς εἰς τὸν Ροβέρτον, δὲν ἤργησεν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἠπατήθη εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς αὐτῆς. Ἐφάνη ὅτι οὐδόλως παρετήρησε τὴν ἐπιδεικτικὴν καλλονὴν τῆς καὶ ἐσφίξεν ἀπλῶς, μ' ἀφηρημένον κίνημα, τὴν χεῖρα πού τοῦ ἔτεινεν, ἐνῶ ἡρώτα συγχρόνως περὶ τοῦ ταξιδίου τῆς.

— Ἦτο ἔκτακτον, σῆς εὐχαριστῶ. Ἐγύρισα ἀπὸ τὴν Λωζάνην· σήμερον τὸ πρῶν ἐπεβιβάσθην εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ νὰ με πάλιν εἰς τὸ Βέβεϋ... ὅπου μ' ἐπερίμεναν τόσα νέα ἐνδιαφέροντα...

— Ἀλήθεια;

Τόσον καθαρά, ὥς νὰ ἦτο μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἐννόησε ἀμέσως ὁ Ροβέρτος ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Λίλιαν.

— Καὶ πρῶτα πρῶτα τὴν ἐξαφάνισιν τῶν... φίλων σας Ἔβανς.

Εἶχε σταματήσει ὀλίγον πρὶν νὰ προσφέρῃ τὴν λέξιν «τῶν φίλων» καὶ τὴν εἶπεν ἀκολούθως μ' ἓνα περιφρονητικὸν τρόπον, πού ἦτο ἀληθινὴ προσβολή. Ἰσθάνθη τὴν προσβολὴν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἔγινε βαρεῖα καὶ ψυχρά.

— Ἐμαθα πράγματι χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν ἐφθασα ἐδῶ, ὅτι ἡ λαίδυ Ἔβανς καὶ ἡ ἀνεψιά τῆς δὲν ἦσαν πλέον εἰς τὸ Βέβεϋ.

— Καὶ ἐξεπλάγην, καὶ ἀπελπίσθητε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναχώρησιν... Ἐλα, ὁμολογήσατέ το! εἶπε μὲ ἐιρωνικὸν χαμόγελον.

— Ναι, καθὼς ἄριστα ἐμαντεύσατε, ἐξεπλάγην...

— Ἀλήθεια; ἔ, καλὰ· ἐγὼ ὅμως καθόλου!

— Διότι βέβαια θὰ εἴσθε ἐνήμερος τῶν σχεδίων τῆς λαίδυ Ἔβανς.

Ἐκείνη ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ χαμογελᾷ, καὶ πῶς θριαμβευτικῶς καὶ, ἀνάμεσα εἰς τὰ πορφυρὰ τῆς χεῖλης, ἐφαίνοντο οἱ μικροὶ τῆς ὀδόντες ὥς νὰ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ δαγκάσουν. Ὁ Ροβέρτος οὐδὲ σκιάν ἀμφιβολίας εἶχε πλέον· ἡ Ἰσabelle ἐγνώριζε τὴν ἀφορμὴν πού ἠνάγκασε τὴν Λίλιαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἰσabelle, εἶπε, βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν πρόθεσιν νὰ σᾶς ψυχράνω ἢ νὰ σᾶς προσβάλω... θέσατε ὅποιαν λέξιν προτιμᾶτε... ἂν σᾶς ἀποτείνω αὐ-